

Felnőtt bérmálkozónk vallomása

Közel két teljes esztendő eltelt már, hogy elkezdtük a katekumen csoporttal a felkészülést a különböző szentségek felvételére (esetemben ez a keresztséget, az eucharisziát és a bérmálást is jelentette, volt akinek csak az utóbbi kettőt). Az elején még nagyon távolinak tűnt a húsvéti és pünkösdi állomás, de mindenkiben megvolt az elszántság, az elhatározás, hogy mind testben, mind lélekben végigjárja az utat, amely a bérmáláshoz vezet.

A heti csoporttalálkozások során ez az elszántság nemhogy lankadt volna, hanem inkább erősödött. Minden egyes összejövetel lelkierőt adott, és energiával töltött fel, ekkor éreztem igazán azt, hogy a közösségnek mekkora ereje lehet, hogy másoktól mennyi pozitívat kaphat az ember, és hogy közösen mennyivel könnyebb egy ilyen lelki útnak a megtétele. Mindez természetesen nem ment volna magától. Jutka néni és Erika nővér fáradhatatlan munkája és odafigyelése biztosította, hogy kis közösségünk egyre erősödjön, és mindenki megélje azt a lelki fejlődést, amely után felkészültnek érezhettük magunkat a bérmálkozásra.

Ebben a szellemben érkeztünk el a bérmálkozás napjához. Egy ilyen ünnep mindenképpen jelentős alkalomnak mondható, de az esemény fényét nagyban növelte, hogy Pünkösöd vigíliáján történt. Nincs is jobb alkalom a bérmálkozásra, mint a Pünkösöd, hiszen ekkor a Szentlélek eljövételét ünnepeljük, ugyanakkor a bérmálás során éppen a Szentlélek ajándékát kapja meg a bérmálkozó. Nagyon ünnepélyes, szép szertartásban lehetett részünk: Kiss-Rigó László püspök úr maga szolgáltatta ki a szentséget. A közösség gitáros-énekes együttese, valamint kórusa (szólóénekessel) gyönyörű zenei élményt nyújtott. A zsúfolásig megtelt Szent Erzsébet-templomban mindenki átélhette ezt a különleges pünkösdi hangulatot. Nekünk, bérmálkozóknak pedig valóban felejthetetlen volt a szertartás, egy lelki útnak a vége, és ugyanakkor egy másik útnak a kezdete a mindennapi életben a Szentlélek segítő kegyelmével megerősítve.

Csörgő Bálint